

Julens budskap er konkret.

Advent er tida for å forberede seg til å ta imot han som kommer. Det er ei ventetid og ei forberedelsestid.

Hvem er det som kommer – eller hva er det som kommer? Det lille barnet i krybba. Et vakkert og romantisk eventyr? Eller kan det være noe mer? Jeg tror det er mer, mye mer.

Mange mennesker er religiøse. De tror at det finnes et eller annet som vi ikke kan føre bevis for, de tror at det finnes «mer mellom himmel og jord» enn vi kan være objektivt helt sikre på. Men mye av den religiøsitet vi møter i vår tid er knyttet til en tro som er lite konkret. Mange mennesker er søkende. Man er på leting etter noe å knytte sin tro, sitt håp og sin lengsel til. Samtidig tør man kanskje ikke å knytte troen til noe konkret. Jeg unner alle å ikke bare være religiøse, men rett å slett å kunne tro på Gud, som en konkret guddom og person som sender sin sønn til jorda.

Jesu fødsel er oppfyllelse av profetenes løfter. Flere av profetene hadde, flere hundre år på forhånd, fortalt om at han skulle komme, f.eks profeten Jesaja 9,6:

**For et barn er oss født,
en sønn er oss gitt.
Herreveldet er lagt på hans skulder.
Han har fått navnet
Underfull rådgiver, Veldig Gud,
Evig far, Fredsfyrste.**

Jesus er Guds sønn. Ikke på samme måte som alle som lever i troen på Gud gjerne kaller seg Guds barn, men som en fysisk realitet. Selv om mange synes det er vanskelig fullt ut å forstå jomfrufødselen, kan vi gjerne ta imot budskapet om Jesus som Guds sønn med en undrende tro – og tenke at det er slett ikke noe krav at alt vi tror på skal kunne bevises med vitenskapelige midler.

Jul er at Gud blir menneske. På latin brukes ordet 'inkarnasjon', som nærmest oversettes med 'legemliggjøring' – eller 'kroppsliggjøring'. Dette betyr også at det guddommelige nærvær ikke «bare» er rent åndelig, men også fysisk.

Det er dette som gjør at vi i vår kirke har noen hellige handlinger som vi kaller 'sakramenter'. Et 'sakrament' er en hellig handling, et synlig middel som formidler Guds usynlige nåde. I vår lutherske forståelse er det synlige middelet innstiftet av Kristus selv.

Dåpen er det sakramentet der vi bruker ganske alminnelig vann i en hellig handling, der den døpte på en spesiell måte blir Guds barn. I nattverden bruker vi brød og vin, men i denne hellige handlingen er det noe annet og noe mer: Jesu egen kropp, Jesu eget blod. Dermed blir både nattverd og dåp en fortsettelse av inkarnasjonen: Gud blir menneske.

Vi skal få feire jul i glede og trygghet om at Gud virkelig har sendt sin egen sønn til jord. Gud lar ikke oss mennesker være uten ham. Han vil være en del av våre liv i vår hverdag, både de gode og de onde dager. Han gir oss av sine gode gaver. Samtidig utfordrer han oss til å leve livene våre etter hans gode og hellige vilje. Så lenge det finnes mennesker som er fattige, mennesker som er på flukt, mennesker som har det ondt på den ene eller andre måten, så lenge utfordres og kalles vi til å gjøre godt og hjelpe dem som trenger oss.

Og samtidig og hele tida lager han en bue over livene våre som strekker seg helt inn i det ufattelige og uendelige – i evigheten.

Og Ordet ble menneske
og tok bolig iblant oss,
og vi så hans herlighet,
en herlighet som den enbårne Sønn
har fra sin Far,
full av nåde og sannhet.(Joh 1,14)

Olav Øygard

Biskop i Nord-Hålogaland bispedømme